

Nadar i guardar la roba

Estabilitat i governabilitat. Vet aquí els dos béns polítics més preuats pel PP després de la “victòria més amarga”, en terminologia guerrista, en què han desembocat les eleccions del 3-M. En el moment de tancar aquesta edició, divendres a la nit, havíem assistit a una de les setmanes més intenses des del punt de vista polític dels últims quinze anys, durant la qual tothom, sense excepció, ha inclòs en el seu vocabulari aquests dos conceptes: estabilitat i governabilitat. I és del tot previsible que la “moda” perdure algunes setmanes. El que resulta evident, a hores d’ara –i des de poques hores després del recompte electoral– és que no totes les forces polítiques s’apliquen aquesta prova de foc democràtica de la mateixa manera. Els guanyadors –lleugi PP–, han sofert una mutació a ritme camaleònic dels seus posicionaments polítics. Una bonomia política envers Catalunya –la de la força liderada per José María Aznar– tan ràpida com sospitosa de ser, amb una lògica que requereix un cert grau de comprensió política, la més interessada de totes. La credibilitat de la mutació del PP, amb precedents que hauríem de buscar en els primers moments de la transició democràtica, minva en la mesura en què desempolsem el material acumulat al llarg dels últims dos anys en les hemeroteques. I aquí és on trobem la lògica política de la visceral posició antipacte de les bases de CiU.

Felipe González, pel cantó socialista, ha assegurat, torrat de derrota, que els diputats socialistes votaran “no” a la investidura –investidures– d’Aznar la segona setmana d’abril. González ha passat la patata calenta a Jordi Pujol, recordant-li que la campanya de CiU estava basada en la demanda d’un vot que els havia de convertir en una peça “clau” en la governabilitat de l’estat espanyol. Pujol demanava, conscient de la força que dona tenir un grup parlamentari fort en un mapa sense majories absolutes, més d’allò que

ha gastat en els últims gairebé tres anys: poder de decisió a Madrid. Sobretot, si a la majoria simple li afegim un gra d’instabilitat. Però CiU fa bé de recordar, en un missatge dirigit clarament a la responsabilitat política del PSOE i d’EU, que aquesta ha de ser compartida i que ha de venir definida pel nombre de vots obtinguts. El PSOE, més enllà de rentar-se les mans i de mostrar-se comprensiu amb un hipotètic “sí” convergent als populars, hauria de comprendre que CiU té tants motius –per no dir més– com els socialistes per sumar-se al “no”.

CiU podria optar, finalment i posats a jugar a la governabilitat, per una eixida endavant consistent en una solució combinada: pactar amb el PSC a Catalunya i amb el PP a Madrid. Això sí, a diferents nivells. S’asseguraria, d’aquesta manera, la solidaritat d’un PSOE en l’oposició que radicalitzarà, presumiblement, la seua vessant autonomista/federalista, a Madrid; i a Catalunya, el silenci d’un PP que representa un partit espanyol cavernícola i que amaga alhora un sector cavernícola al Principat, caracteritzat per corcar gairebé de manera sistemàtica les bases de l’exemplar convivència catalana. Un pacte autonòmic amb el PSC que podria durar tota la legislatura autonòmica

i un pacte amb el PP lliure de totes les males passades que el PP real –no el virtual que ara contemplem– deixaria anar. Un pacte eternament embastat sobre el qual pesaria, cada minut i cada segon de la seua vida, la possibilitat d’una moció de censura al partit majoritari en funció d’una política ultraliberal que, tot i tractar de dissimular-la, no renunciaria a practicar en temes tan punyents i delicats, socialment parlant, com l’educació, la sanitat, la cultura o el benestar social. Una moció de censura que ben segur té molt a veure amb el somriure que llueix Felipe González des de la mateixa nit electoral.

Ara bé, fem, per un moment, un gran esforç d’imaginació i pensem que el PP posa el pacte a la balança i els nacionalistes catalans hi posen el

“El PSOE, més enllà de mostrar-se comprensiu amb un hipotètic ‘sí’ convergent als populars, hauria de comprendre que CiU té tants motius –per no dir més– com ells per sumar-se al ‘no’.”

preu. A aquestes alçades de l'interessant epíleg electoral a què assistim, CiU ja ha pogut calcular amb exactitud el cost de l'operació des de la base fins a la direcció, en aquest sentit. El cost que podrien tenir unes eleccions anticipades al primer diumenge d'agost vinent preocupa també extraordinàriament els nacionalistes per allò d'incalculable que amaga. Fet l'aclariment, doncs, i en ple desconcert, imaginem que CiU estableix un pacte *contra natura* qualsevol. Doncs, bé, si això és produïra, només els resta demanar. I fóra bo que un pacte, dels anomenats d'estat, en què CiU jugara a l'ara o mai, incloguera una llista com més concreta millor.

En un hipotètic pacte d'estat —a hores d'ara no desitjat per les bases de CiU, recordem-ho una vegada més— hi hauria d'haver el concert econòmic a la manera del País Basc, la reforma innegociable de l'administració perifèrica de l'estat amb la supressió dels governs civils inclosa, l'administració única a la manera de Jordi Pujol i no a la manera del president galleg Manuel Fraga, entre d'altres, com a punts fonamentals. També hi hauria d'haver una política dissenyada exclusivament per a determinar les relacions futures entre les comunitats autònomes que configuren els Països Catalans, dos de les quals estan governades pel PP de manera ben diferent. El PP hauria de cedir, en un hipotètic pacte, a posar fi per sempre més, d'un costat, al conflicte lingüístic que ha atiat en diferents moments —passats i presents; és a dir, sempre— a Catalunya i a les

Illes Balears i, de l'altre, a la modificació definitiva de la política lingüística practicada pel govern popular d'Eduardo Zaplana al País Valencià i caracteritzada per les concessions a la caverna anticatalanista ultradretana. I encara més si majoritàriament s'ha qualificat d'exemplar el grau de convivència de la societat catalana, de l'un costat, i de l'altre, si el president balear Cristòfol Soler, del PP, es mostra decidit, per primera vegada i de manera totalment convincent per part d'un govern autònom il·lenc, a desenvolupar una política lingüística seriosa, malgrat les campanyes orquestrades en contra per la mateixa caverna que dona suport a la desestabilitzadora política lingüística del PP valencià.

S'ha de dir, en aquest sentit, que no hi ha prou d'abonar, com ha fet Aznar poques hores després d'haver interioritzat el fet que per governar necessita l'assistència política nacionalista, la política lingüística de la Generalitat de Catalunya per tal d'esborrar la imatge acusadora que el PP ha mostrat fins ara. Tampoc resulta creïble —sinó més aviat ridícul— un Eduardo Zaplana "assenyat" afirmant que els valencians tenen "més punts de concordança amb Catalunya que ningú". Parlar de concordança després d'haver establert un clima d'impunitat que rессucita de nou les agressions físiques contra la llengua de les cendres de la transició, resulta com a mínim indignant. I resulta encara més increïble poques setmanes després d'haver justificat oficialment una d'aquestes agressions.

Parlem de fets reals que, abonats per alguns òrgans d'expressió com els diaris *Abc* i *Las Provincias*, parlen per si sols. Les paraules d'Aznar i de Zaplana són una cortina de fum que només s'esvaïrà amb fets estudiats políticament i dirigits a desfer tot aquest seguit de greuges que no han fet sinó dinamitar i crispant la convivència. Convivència, vet aquí un concepte que hauria de ser sinònim obligat de governabilitat i d'estabilitat en el diccionari polític del Partit Popular. Justament allò que no ha predicat aquest partit en aquests anys de crispació calculada.

CiU té un paper realment difícil. Navegar enmig d'aquest naufragi en què s'ha convertit la victòria de la dre-

ta espanyola és desconcertant. CiU passarà a la història recent, entre moltes altres coses, per haver "desjacobinitzat" el PSOE; ara bé, tenir un lloc destacat en l'evolució política espanyola en reconeixement al mèrit d'haver calmat la caverna més involucionista és un repte tan poc atractiu com segurament imprescindible quan es té un projecte d'estat com el que tenen els nacionalistes catalans. Poc atractiu, sobretot, per la manca de voluntat mostrada, fins ahir, precisament per aquells que tenen, des d'avui, l'obligació —les urnes manen— de portar l'estendard de la modernitat. Les eixides són poques i algunes no pressuposen, des de la lògica política, el perdó electoral.

**“Convergència i Unió
té un paper
realment difícil.
Navegar enmig
d'aquest naufragi
en què s'ha convertit
la victòria de la dreta
espanyola és un repte
tan poc atractiu com
imprescindible quan
es té un projecte
d'estat. Però les
eixides són poques
i algunes no
pressuposen, des de la
lògica política,
el perdó electoral.”**